र्य य ग्राक्वनीयेजग्रिस्तौ सूर्याचन्द्रमसौ सोजस्येष ग्रात्मेव ॥१५॥ तस्य शिर् व्वाक्वनोयः । भ्रथ प भ्राक्वनीयेऽग्रियं व्वायक्ष शीषन्प्राणः सोऽस्य स तद्यत्स पत्तपुरुवान्भवति पत्तपुरुवान्स्यप्ध शोषन्प्राणश्चनुः शिरो दिन्तण्ध श्रोत्रं दिन-णः पत्त उत्तर्ध श्रोत्रमुत्तरः पत्तः प्राणो मध्यमात्मा वाक्युहं प्रतिष्ठा तद्यत्प्राणा वाचान्नं जग्धा प्रतितिष्ठिति तस्मादाकपुरुं प्रतिष्ठा ॥१३॥ अय पद्तराक्वनीयं च गार्क्षपत्यं च । स ऋात्माथ य ऋाभ्रीधीये शर्मियं व्वायमत्तरात्मन्प्राणाः सोऽस्य स प्रतिष्ठिवास्य गार्रुपत्योज्य यो गार्रुपत्येज्ञाः सोजस्यावाङ् प्राणः ॥ १४॥ त७ हैके त्रिचितं चिन्वति । त्रयो वार्यम्यवाञ्चः प्राणा इति न तथा कुर्याद्ति ते र्चयन्येकविष्शसम्पद्मयोऽ अनुष्टुप्सम्पद्मयो बृक्तीसम्पद् ये तथा कुर्वन्येकष क्ववैतदूपं योनिर्व प्रज्ञातिर्व पद्तेश्वाचः प्राणा यदि मूत्रं करोति पत्पुरीपं व्रेव तज्जायते ॥१५॥ अयातः सम्पद्व । ठ्कविष्शतिरिष्टका नव यजूष्पि तन्निष्-शत्मादनं च मूददोक्शश्च तद्वात्रिध्शद्वात्रिध्शद्वरानुष्टुप्मेषानुष्टुप् ॥१६॥ एक-विध्शतिर्वेव परिश्चितः । यनुद्वाविध्शं व्युद्धनस्य यनुत्रपाश्च यनुश्च सिकताश्च षजुश्च पुरोषं च षजुश्च चतुर्भिः संनिवपति विमुचति पचमेन ततस्त्रिभिरिषं द्वा-त्रिध्शद्त्तरानुष्टुप्सैषानुष्टुप् ॥१७॥ अधैते द्वे यजुषी । सोऽअनुष्टुबेव वाग्वाऽअ-नुष्टुप्तचादिदं द्वयं वाचो द्वयं देवं च मानुषं चोच्चिश्च शनैश्च तदेते द्वे ॥ १८॥ ता वाज्यतास्तिस्रोजनुष्टभः। चित् एष गारुपत्यस्तचदेता स्रत्र तिस्रोजनुष्टभः सम्पा-द्यन्यत्र क्येवेमे तदा सर्वे लोका भवन्ति ततोऽन्यतरां द्यात्रिध्शद्वरामनुष्टुभमा-क्वनीय हरित स आक्वनीयः सा बौस्तिक्रोज्यकान्यतरा परिशिष्यते स गार्क्षत्यः सा प्रतिष्ठा स उऽश्रयं लोकः ॥११॥ श्रय येऽरुते द्वे यजुषी । रुतत्त-चादत्तराक्वनोवं च गार्क्पत्वं च तद्त्वरिच्छ स ग्रात्मा तचत्ते द्वे भवतस्तस्मा-दितत्तनीयो यद्त्रह्वनीयं च गार्हपत्यं च तस्मादेषां लोकानामत्तरिचलोक-